

pisanje, držanje predavanja i konferencija. Strpljivo je podnosio to mučeništvo. Njegova strpljivost postala je bogatstvo, a šutnja prigoda da se još više osposobi i prodube svoje usmjerenje.

Kad je umro njegov generalni starješina dom Caronti, bio je rehabilitiran. Dolazi u Rim za profesora na Teološkom fakultetu sv. Anzelma. Pojavljuje se na početku Koncila koji liturgijskom pokretu daje vidni zamah. U sv. Anzelmu osniva Liturgijski institut u čemu su mu posebno pomagali Ciprijan Vagaggini i Benna Gut. Bio je predsjednik Instituta od 1961. do 1972. godine. Njegov se rad ne ograničava na Liturgijski institut sv. Anzelma. Drži predavanja na mnogim teološkim fakultetima i rimskim institutima.

P. Marsili je bio jaka, energična ličnost, sazreo u životnim patnjama i iskušenjima. Znao se iznad svega toga dignuti i izrasti u plemenitu veličinu. Resila ga je teološka i liturgijska ispravnost usmjerenja. Bio je čovjek žive i poslušne vjere. Znao je sagledati razne struje i njih prozreti svojim kritičkim pogledom te ih smjestiti u svoju osobnu sintezu. Bio je prožet biblijskopatrističkom teologijom zbog čega nije ništa odacivao à priori. Nije se zaustavljao na proučavanju škola prošlosti, radije se zadržavao na sadašnjosti. Bili su mu uzori Guardini, Beauduin i Casel. Pratio je tijek suvremene teologije.

Otvor II. vat. sabora zatekao ga je spremnim. Upravo je tada i osnovao Liturgijski institut. Svojim suradnicima je naglašavao da Liturgijska konstitucija mora otvoriti put opravdanom napretku kojemu »prethodi brižljivo teološko, povijesno i pastoralno proučavanje« (SC 23).

U knjigama i člancima pružio je svojim slušateljima i širokoj čitalačkoj publici ispravne upute teološkog i liturgijskog usmjerenja. Posebno su zapaženi njegovi radovi u nizu »Anamnesis« koje je uređivao kao i članci u »Rivista Liturgica«. U prigodi njegova 70. rođendana braća i prijatelji odužili su mu se zbornim djelom »Mysterion« u kojem je publicirana i njegova obilna bibliografija.

Osim profesorsko-spisateljskim radom, isticao se kao svećenik, ljubitelj drugih, vrsni i diskretni voditelj duša.

SC

FRA BOŽO VUCO

(24. XII. 1897.-18. I. 1983)

Ime fra Bože Vuca poznato je među širokim krugovima po plodnoj spisateljskoj djelatnosti koja je uza nj povezan. Objelodanio je bibliografske jedinice među kojima ima i nekoliko knjiga.

Fra Božo se rodio u Vojniću nedaleko od Trilja. Osnovnu je školu završio u rodnom mjestu. Zatim je pohađao Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju. God. 1914. stupio je u franjevački novicijat na Visovcu. Filozofiju je i teologiju najprije studirao na domaćem filozofsko-teološkom učilištu u Zagrebu i Makarskoj (1915. - 1921.) a potom, kao mladi svećenik, na teološkom fakultetu sveučilišta u Fribourgu. Tu je 1922. postigao akademski stupanj bakalaureata, 1923. licencijata i 1924. obranio akademski stupanja bakanareata, 1923. licencijat i 1924. obranio doktorsku disertaciju pod naslovom: L'infallibilité pontificale d'après S. Jean de Capistran.

Šk. god. 1925/26.-1948./49. i 1954/55.-1971/1972. predaje različite kolegije na Franjevačkoj visokoj bogosloviji u Makarskoj. U teškim poratnim prilikama drži od-

važno teret studentskog odgoja i obrazovanja predajući gotovo sve bogoslovne predmete, što izrazito pokazuje njegovu širinu i neustrašivost s kojima je mirno prihvaćao sve što mu je Providnost stavila na životni put. Uz profesorski je rad radio i na drugim područjima posebno kao gvardijan i propovjednik (naročito mu je bio zapažen govor na narodnom zboru prigodom 100. obljetnice »Lijepe naše« u Makarskoj).

Svojim širokim znanjem i teološko-spisateljskom djelatnošću utisnuo je pečat čitavom jednom razdoblju hrvatske religiozne misli naročito na području apologetike. Spisi su mu bili rado čitani ne samo među katolicima nego i među pravoslavnima i muslimanima. Od 1922. objelodanio je u Novoj reviji, koju je izdavao Profesorski zbor Franjevačke visoke bogoslovije u Makarskoj, 10 članaka i rasprava s filozofskog i teološkog područja, 430 (?) kraćih priloga (2-3 str.) u rubrici pod naslovom »Kulturni pogledi« i 545 recenzija i prikaza Kroz deset godina (1932.-1941.) bio je glavni urednik Nove revije i u noj je pri kraju svakog godišta vodio rubriku »Chronique de la vie religieuse en Yougoslavie.«

Sačuvati vjeru i predati je neokrnjenu bila je srž čitavog fra Božina života i postojanja. Iz te zabrinutosti nastale su njegove knjige: »Bog, čovjek, religija« (Mostar, 1933) i »Obrana moga vjerovanja« (Zagreb 1943; Makarska, 1972. i 1976.).

Poput Franje iz Asiza Božje je tragove zapažao svugdje u prirodi diveći se djetinji i zastajkujući često opčaran ljepotom i svrhovitošću struka cvijeta koji se rascvao u samostanskom vrtu. Iz tog udivljenja, i iz čitanja mnoštva rasprava i članaka nastale se kao sinteza njegove knjige: »Od atoma do svemira, Boga slavi malo i veliko« (Makarska, 1964. i 1978.), »Jezik prirode i prirodoslovaca« (Makarska, 1966.), »Jezik današnjih američkih prirodoslovaca« (Makarska, 1966.), »O komu nam govori priroda« (Makarska, 1968.). Uz te knjige, koje su redovito doživjele više izdanja, treba svakako spomenuti i njegovu knjigu »Lurd prigodom 100-godišnjice ukazanja i čudesa« (Zagreb, 1958; Makarska 1974.) napisanu da opravda Marijina ukazanja i probudi vjerničku pobožnost prema Kristovoj majci.

Svoj bogati spisateljski rad uskladio je fra Božo s uzornim životom vrijednim udivljenja. Zbog toga su ga oni koji su ga osobno poznavali visoko cijenili, ne samo zbog njegove široke kulture, bogate teološko-spisateljske djelatnosti već i zbog uzornog života.

VK

KNJIŽEVNI OGLAS

BISKUPI JUGOSLAVIJE, Radosno naviještanje evanđelja i odgoj u vjeri, Te meljne smjernice o obnovi religioznog odgoja i kateheze. (Dokumenti 67), Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1983.

Konačno imamo u rukama ono što smo godinama čekali i što su neki narodi imali prije nekoliko godina. Riječ je o temeljnom dokumentu naše Biskupske konferencije: »Radosno naviještanje Evanđelja i odgoj u vjeri« koji raspravlja o pitanju religioznog odgoja i kateheze u nas. Dokumentat je doživio svoju povijest kao što je doživjavaju svi dokumenti. To znači da je predloženi nacrt najprije bio razaslan biskupima i stručnjacima. Na temelju njihovih primjedaba napravljena je potom konačna revizija da bi ga Biskupska konferencija na svom jesenskom zasjedanju 21. rujna 1983. jednoglasno prihvatila.